

POSTANOWIENIE

18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 18 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi J. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 września 2022 r.,
XXVII Ca 1514/20,
wydanego w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko J. C.
z udziałem interwenienta ubocznego miasta W.
o eksmisję,

**odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

Pozwany J. C. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 września 2022 r.

Skarżący wskazał, że powyższe orzeczenie nie może być zmienione lub
uchylone w trybie innych środków prawnych. Powołując się na art. 23² i art. 398²
k.p.c. wskazał, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje skarga kasacyjna.

Pozwany podniósł, że w związku z wydaniem przedmiotowego wyroku grozi skarżącemu szkoda - nie ma on prawa do innego lokalu mieszkalnego na terenie gminy Miasta W., ani na terenie powiatu w., a zatem wykonanie wyroku eksmisyjnego narazi go na bezdomność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić (zob. postanowienie SN z 27 czerwca 2008 r., II CNP 58/08). Według ustalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, spełnienie tego wymogu oznacza konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionego wyводу prawnego, z uwzględnieniem katalogu możliwych środków prawnych służących wzruszaniu orzeczeń sądowych i powołaniem właściwych przepisów. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie wyroku, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (zob. m.in. postanowienia SN: z 18 kwietnia 2018 r., V CNP 49/17; z 29 lutego 2024 r., I CNP 22/23, i z 20 marca 2024 r., I CNP 107/23). Takiego wyводу skarżący nie przedstawił.

Pozwany formułując skargę nie wskazał ponadto przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, ograniczając się jedynie do przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarga nie spełnia zatem wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Jak przyjmuje się bowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego obowiązek przytoczenia podstaw skargi oraz podania przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, dotyczy odrębnych elementów konstrukcyjnych skargi i wskazanie tylko jednego z nich nie jest wystarczające, nawet jeżeli w ocenie skarżącego, w obu przypadkach byłyby to

te same normy prawne (zob. postanowienia SN: z 28 lipca 2023 r., I CNP 145/22; z 8 listopada 2024 r., I CNP 81/24).

Skarga pozwanego nie czyni także zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił już, że dla spełnienia tej przesłanki konieczne jest istnienie szkody, a nie wystarcza samo jej zagrożenie, chociażby było realne. Za takim rozumieniem przywołanej regulacji przemawia jej powiązanie z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda” - stwierdzając, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została stronie wyrządzona szkoda. Oznacza to, że dopuszczalność omawianej skargi przy samej możliwości powstania szkody nie może w ogóle wchodzić w rachubę (zob. postanowienie SN z 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05).

Ponadto, w świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wyводу przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (zob. np. postanowienia SN: z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, i z 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17).

W okolicznościach sprawy skarżący nie wykazał, że poniósł szkodę skoro ze skargi nie wynika, że zaskarżone orzeczenie zostało wykonane.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega zatem

odrzuconiu w przypadku, gdy ten środek prawny nie spełnia któregokolwiek z wymogów o charakterze konstrukcyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c.).

Maciej Kowalski

(a.z.)

[a.ł.]